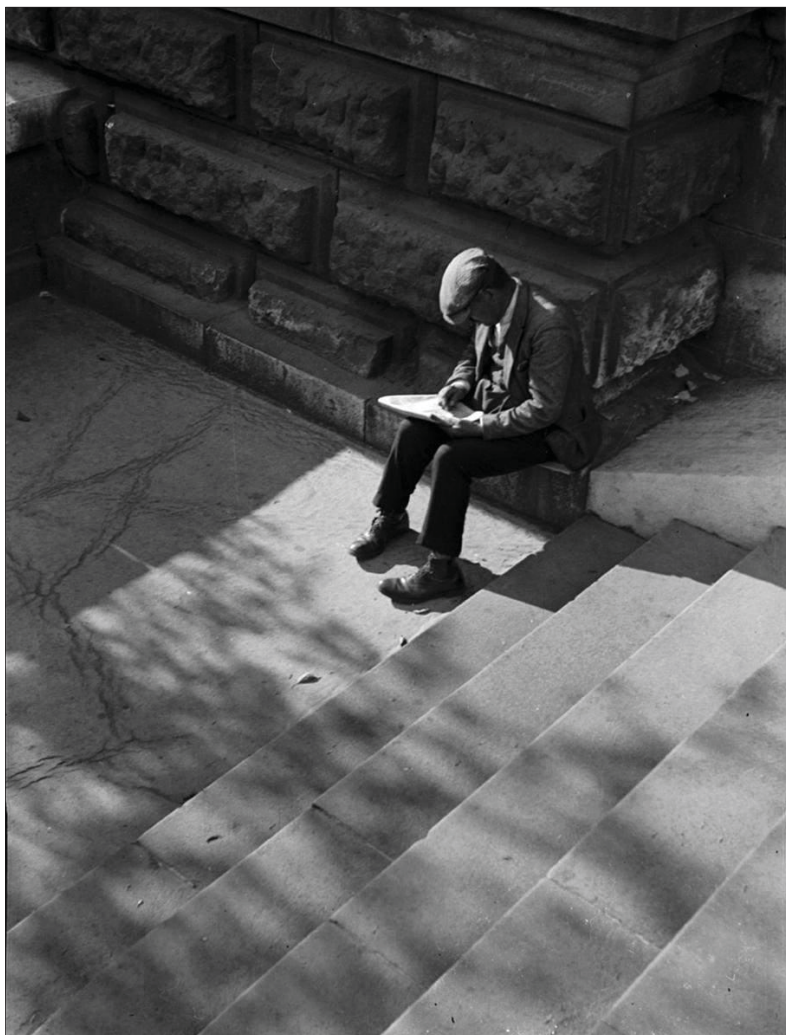

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XXIV. évfolyam 8. szám - 2015. június 15.

Emlékeztető az Iskolatanács 2015. június 9-i üléséről

Jelen voltak:

Osztályok	Diákok	Szülők
Dimenzió	–	–
káró	–	–
MárkA	–	–
Maszk	–	–
Guru	–	Csák Zsolt
MáGia	Rozs Barbara	–
Zserbó	–	Rozgonyi Emese
DolcEVita	Königsberger Richárd	–
ZÓNA	Báthori Cserne	–
SZ-es	Erdélyi Panka	–
JOKER	–	–
VaGabond	–	Csikós Dániel
CarpediM	–	–
L-ME	–	Varga László
NOVA	–	–
DejaVu	Szász Nikoletta	–
HaRibo	–	–
MannA	Philipp Hanna	–
Tanerők	Diósi Alojzia, Fehér Márta, Gáti Emese, Matejka István Márton	

A viharra való tekintettel az ülés meghirdetett időpontjában az IT nem volt határozatképes, ezért feloszlottunk, majd újralakultuk.

Hartmann Ibolya erdei iskolai távolléte miatt az ülést Diósi Alojzia vezette (a tanári oldal volt soron), és a beszámolókat is ő ismertette.

Napirend:

1. Az Iskolatanács titkárának éves beszámolója (ld. 1. számú melléklet)
2. Az Iskolabírószág elnökének beszámolója (ld. 2. számú melléklet)

Az IT előzetesen olvashatta és az ülésen meghallgatta Kraviánszky Anna IB-titkár beszámolóját.

Tanári oldalról az a javaslat hangzott el, hogy az IT a következő tanévben foglalkozzon az Iskolabírószág tevékenységével, beszélgessen a Bírószág működéséről, pedagógiai szerepéről. Ezt a felvetést az IT támogatta.

3. Szavazás az Iskolatanács díjairól (ld. 3. számú melléklet)

Az IT titkosan szavazott a beérkezett jelölések és indoklások alapján a következő díjak idei nyerteseiről: Az Év Szülője, Politzer-díj, Post Politechnikum-díj, Fülíg Jimmy-díj, Az Év Csoportja.

2015. 06. 09.

Fehér Márta

1. számú melléklet

Beszámoló

Az Iskolatanács éves munkájáról, a tanév eleji tervzet megvalósulásáról

I. Az Iskolatanács SzMSz-ét több ponton módosítottuk, kiegészítettük.

a) Bekerült az alábbi, megerősítő pont (a Szervezetfejlesztés javaslata alapján): Ha az IT a tényleges 2/3-os többség támogatásával (akár levélszavazással) írásos előterjesztést nyújt be, akkor a javaslatot, beadványt a vonatkozó politechnikumi testületnek kötelező megtárgyalnia.

b) Lehetővé tettük a levélszavazás intézményét bizonyos feltételek alapján.

c) Életszerűvé tettük a szavazás rendszerét egyrészt az 50 % + 1 fő részvételi követelménnyel, illetve tisztáztuk a döntéskényszer fogalmát, elfogadva egy logikus szavazási mechanizmust ennek megállapításához.

Reményeim szerint ezzel az Iskolatanács SzMSz-ének kérdése hosszabb ideig nyugvóponttra került. Az Iskolatanács elkezdett a Politechnikum életének stratégiai kérdéseivel foglalkozni, ezekben segíteni, a diákok véleményét megpróbálni „artikulálni”, azaz kifejezésre juttatni.

II. Stratégiai kérdések közül ebben a tanévben foglalkoztunk:

1. A tanulók tanári értékelésének átgondolása, javaslat készítése.

Diák-tanár munkacsoport alakult egy új kérdőív összeállítására. Ezt a diákok 90 %-a kitöltötte, feldolgoztuk, majd ezek alapján született egy összefoglaló és javaslat, amelyet az IT elfogadott és a szakmai elé terjesztette. A Szakmai Bizottmány június 03-án tárgyalta az előterjesztést, mindenben támogatta és ősszel a Huhogás elé bocsátja az anyagot. November végére elkészül a tanári értékelés új koncepciója.

2. A nyelvi év értékelése, javaslatok készítése

Ebben a témában is tanár-diák munkacsoport alakult, a jelenlegi állásról röviden beszámolnak. A munka folytatódik jövőre, mert a minisztériumi állásfoglalás tükrében jobban meg lehet határozni az átalakulás mértékét.

3. Az osztályfőnökök munkája, az osztályidők tartalma – Mik a szülői és diák elvárások?

A tanév utolsó harmadában merült fel a téma, amely a következő évben mélyebb foglalkozást igényel majd.

4. Megszerveztük és megtartottuk viszont a 2. Egészségnapot 2015. május 12-én, véleményem szerint nagyon sikeresen és eredményesen. A visszaérkezett értékeléseket még

nem volt idő feldolgozni, ez is a nyár feladata lesz.

5. Bár a tervezetben nem szerepelt, de hamar napirendre került az iskola internetes el-látottságának kérdése, fejlesztése, amely megvalósulni látszik. Májustól egy osztály pró-bálja a rendszert, a tapasztalatok alapján szeptembertől szélesedhet a kör, míg teljessé nem válik az internet elérhetősége és tanórai használata.

III. Nem került sor az alábbi tervezett témakörökre:

1. Tanulási motiváció, tanulásmódszertan, tanulási technikák – szülői és diák oldalról megközelítve
 2. Tanulás a 7. és 8. évfolyamon – Kisgimnázium? „Igazi” gimnázium? – Mik az életkori sajátosságok, hogyan kezeljük az iskolában és otthon ezeket a sajátosságokat?
 3. A témahetek megújítása, felmérések ezzel kapcsolatban
- A következő év elején megbeszéljük, hogy ezek közül mit tartunk fontosnak, miben szeretnénk véleményt formálni.

IV. Félig megvalósult tervek:

1. A bemeneti és kimeneti mérés (végzősöknél) megvalósítása
A végzős osztályok kitöltötték a kérdőívet, a feldolgozása nyáron elkészül, ősszel beszámolok róla.
2. Tervezet a bemenetelire is született, de gyakorlatban nem próbáltuk ki. Ebben nem történt előrelépés.
3. A Szülői Heló további szélesítése és gyakorlati elterjesztése. Egyelőre elmaradt.

Összességében úgy érzem, eredményes évet zárhatunk, aktív munka áll az Iskola-tanács mögött. A munkacsoportokban – a témákból adódóan – inkább a diákok és tanárok tevékenykedtek, az Egészségnap és egyéb rendezvények (Nyílt Nap) során a szülők voltak aktívak. Valamennyire nőtt a rendszeresen résztvevő diákképvi-selők száma, illetve az „önkéntes hadjárat” következtében új képviselők jelentek meg, akik méltóbb és elkötelezettebb érdek-képviselői az osztályuknak. Bízom benne, hogy a szülői képviselet is nőni fog talán olyan osztályokban is, amelyeknek ebben az évben alig láttuk a tagjait.

Köszönöm mindenkinek a munkáját és jó pihenést kívánok!

2015. 06. 03.

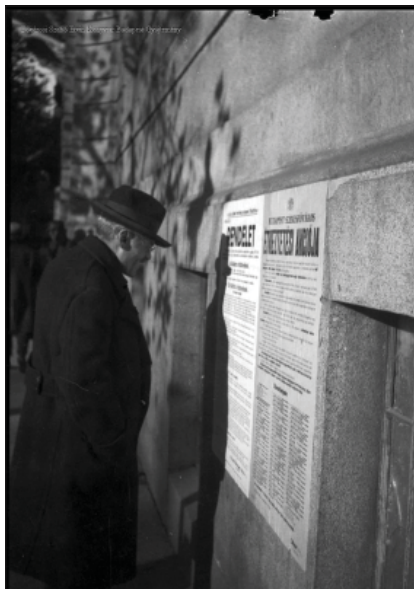
Hartmann Ibolya
az Iskolatanács titkára

2. számú melléklet

Iskolabíróági beszámoló – 2014/15

készítette: Kraviánszky Anna
 nyugalmazott IB-titkár

Az idei tanévben a Szervezetfejlesztő bizottság az IB-vel egyeztetve némileg átalakította a szervezet struktúráját. Például az eddigi három tanárbíró helyett idén már négy (Surányi Anna, Kapi Márton, Kis András és jómagam) dolgozott, ami jelentősen csökkentette az egy bíróra jutó ügyek számát, illetve megkönnyítette az ügyek kiosztását is. A korábbi évek tapasztalatai alapján indokoltnak láttuk a diák- és szülőbírók számának emelését is (osztályonként 2-2 fő), amit az osztályfőnököknek még szeptemberben javasoltunk, de ezt sajnos csak néhány osztályban sikerült megvalósítani. Ezért elkezdtünk dolgozni egy iskolabíró népszerűsítő kommunikációs stratégia kialakításán (szeretnénk bemenni osztályidőkre, szülői értekezletekre). Szeretnénk, ha több rendelkezésre álló diák- és sokkal több szülőbíró lenne.

Surányi Anna újítása volt az IB működésében, hogy még a tárgyalás előtt a tanárbírók tanórákat látogatnak, hogy teljesebb képük legyen a bepanaszolt diákról. A tárgyalás után pedig igyekeznek részt venni azokon az órákon, amelyeken a diákoknak valamilyen feladatot kell végrehajtaniuk. Újdonságnak számít a terem elrendezése is, év eleje óta a résztvevők egy nagy körben ülnek, ezáltal hangsúlyozva a partneri viszony, az együttműködés és a konstruktivitás fontosságát. Az idei tanévtől úgy döntöttünk, hogy nem jelentjük meg a Poligráfban a tárgyalások teljes jegyzőkönyvét, csak a panaszt és a fokozatot indoklással. További újítás, hogy a tárgyalást idén több (4) alkalommal is mediációval helyettesítettük.

A 2014/15-ös tanévben 41 ügy volt (tavaly 66), ebből tizenhat órai viselkedési problémával, az együttműködés hiányával kapcsolatos panasz volt, emellett négy súlyosabb, verekedéses ügyet is tárgyalunk, a maradék pedig főleg valamilyen kötelességmulasztással összefüggésben lévő panasz volt (késés, hiányzás, lógás). Sajnálatos módon jelentős javulást nem igazán tudtunk elérni ezekben az esetekben, sokszor szélmalomharcnak tünnek a hiányzások tárgyalások. Erre még nem sikerült kidolgoznunk semmilyen valóban hatékony módszert, így ez egy fontos megoldandó feladat maradt, ami azonban már a következő bírósági titkár feladata lesz, ugyanis 2015 márciusában, öt év után lemondtam bírói tisztségemről. Ennek oka, hogy a felvételi bizottsági, osztályfőnöki és munkacsoport-vezetői munkáim mellett a továbbiakban nem tudom felelősségteljesen elvégezni az iskolabíróági feladatokat. Nagyon szerettem tárgyalni, hiányozni fog a bíróság.

3. számú melléklet

Jelöltek az IT-díjakra 2015-ben

A tanítás utolsó heteiben valamennyi iskolapolgár leadhatta nominációját az idei IT-díjakra. A figyelembe veendő jelöltállítás csak indoklással történhetett. Az alábbi iskolapolgárok közül választja ki június 9-én az Iskolatanács 2015 díjazottjait:

Az Év szülője

- Csák Zsolt
- Fehér Árpád
- Horváth Fruzsina
- Kovács Zsolt
- Mályi Gábor
- Markovits Péter
- Mentler Gyula
- Mogyorósi Dianna
- Nagyvárad Tamás
- Rákár-Szabó Natália
- Szabó Ildikó
- Szakálné Boruzs Mariann
- Szöllősi László
- Várnai Tünde
- Vernyik Ilona
- Villing Sándor

Politzer-díj

- Anda Tamás
- Báthori Cserne
- Bekő Júlia
- Felszeghy Áron
- Füstös Viktor
- Haraszi Panni
- Jakab Judit
- Kabai Dóra
- Lukács Laura
- Lukács Lea
- Máthé Zsófia
- Orosz Dávid
- Szabó Bence
- Tang Mei Tímea
- Tóth Bertalan
- Töpler Tamás
- Tremmel Márk

Post Politechnikum-díj

- Cser Bence
- Huszár András
- Kovács András
- Krizsán Lili
- Lévai Balázs
- Major Zoltán
- Matejka István
- Péterfi Péter Balázs
- Pivarnyik Balázs
- Röpi-szervezők
(Sziszsa, Kovács András)
- Surányi Anna
- Zahár Fanni
- Zsótér Dániel

Fülig Jimmy-díj

- Anda Tamás
- Dávid Lajos
- Deák Andrea (konyhás)
akinek kis gyerekei vannak
(? Attila)
- Kajuha Kitti
- R. Gergely A. Kelvin
- Lajter Judit (Szöcsi)
- Mihályi Csabáné Böbe
- Sörös Gábor
- (?) Szilárd, a Poliház
portása
- Szűcs László

Az Év csoportja

- A 7.-es színjátszókör
- Budapesti Séták
- Erasmus+

- Fotószakkör
- A Gólyatábort szervezők csapata
- Másik Színház, Másik Színház középhaladó csoport, a Másik Színház felnőtt csapata
- NOVA
- Pöle
- Pénteki focicsapat (Jáky Dániel)
- Rajzszakkör
- Rob Dawson főzőköre
- Univerzum a bulikákért
- Videoszakkör

IRODALMI HÁZIVERSENY A MÁJUSI FORDULÓ MEGFEJTÉSEI

1. Szóláshasonlatok (12 pont)

Kövér, mint Márton lúdja. 'Nagyon kövér'

Húzza-vonja, mint Gyurka az ajtót. 'értelmetlenül, okatlanul tevékenykedik'

Néздегél, mint vak Pista a gödörparton. 'Nézelődik'

Pendül, mint a palócok Máriája. 'Lábadozik a betegségéből.'

Él, mint Marci Hevesen. 'Jól él, nem törődik semmivel.'

Öreg, mint a Szent Péter számara. 'Nagyon öreg.'

2. Nevek a művészetben (16 pont)

Nevek	Szerzők	Műcímek
Áts Feri	Molnár Ferenc	A Pál utcai fiúk
Baló Ágnes	Mikszáth Kálmán	A néhai bárány
Bence	Arany János	Toldi
Cecey Éva	Gárdonyi Géza	Egri csillagok
Gyurica Miklós	Sántha Ferenc	Az ötödik pecsét
Kopjás István	Móricz Zsigmond	Rokonok
Köves Gyuri	Kertész Imre	Sorstalanság
Ladó Gyula Lajos	Fekete István	Tüskevár
Melinda	Katona József	Bánk bán
Noémi	Jókai Mór	Az arany ember
Rózsika néni	Háy János	A Gézagyerek
Sárbogárdi Jolán	Parti Nagy Lajos	A test angyala
Szemérmes Erzsók	Petőfi Sándor	A helység kalapácsa
Táborny Elemér	Babits Mihály	Gólyakalifa
Uri	Spiró György	Fogság
Vajkay Ákos	Kosztolányi Dezső	Pacsirta

3. Ki volt az alábbi tevékenységben első? (12 pont)

A budapesti állatkert alapítója és első igazgatója: Xantus János

A matyó babák első készítője: Jacsó Borbála

Az első hivatásos tornatanító Magyarországon: Egger Vilmos

Az első Kodály-iskola szervezője: Szentkirályi Márta Ilona

Az első magyar játékfilm készítője: Zsitkovszky Béla

Az első magyar női golfbajnok: Hevesi Erzsébet

Az első magyar nyelvű hírlap szerkesztője: Révai Miklós

Az első magyar színtársulat igazgatója: Kelemen László

Az első magyarországi óvoda alapítója: Brunszvik Teréz

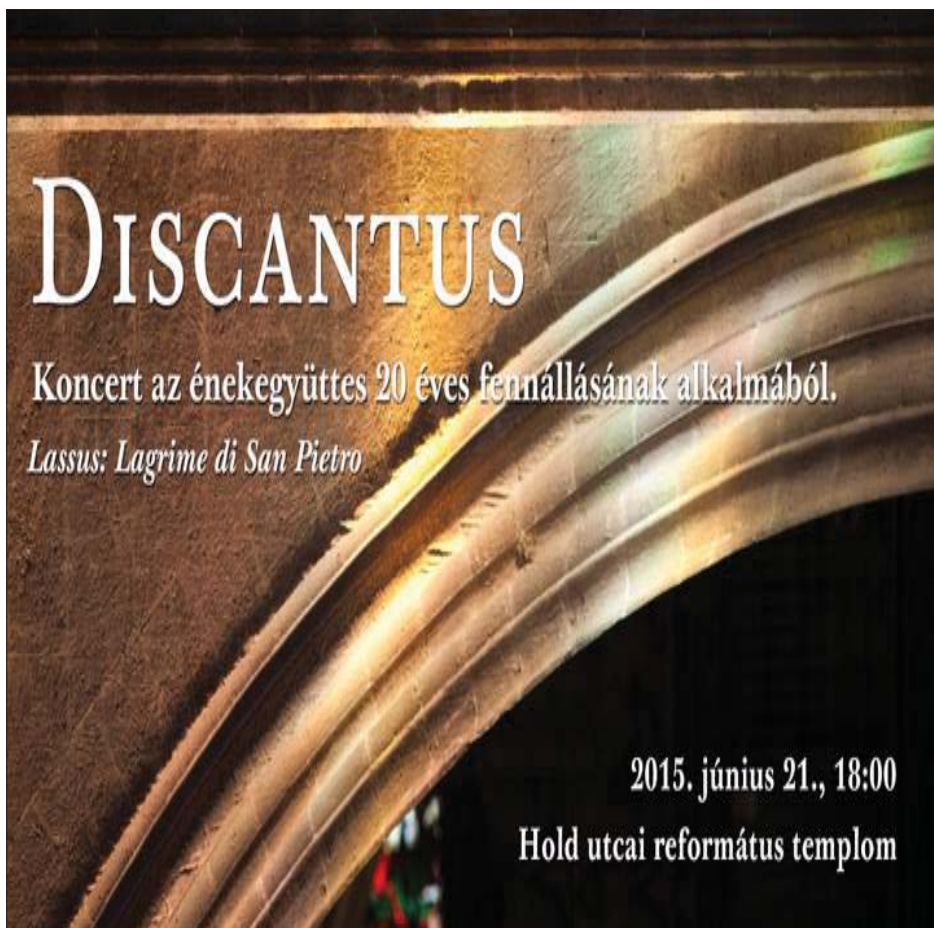
Az első orvosnő, aki a budapesti egyetemen végzett: Steinberger Sarolta

Cooper regényeinek első magyar fordítója: Csapó Mária Vachott Sándorné

Színész, aki először szólalt meg a Nemzeti Színház színpadán: Lendvay Márton

Megfejtők:

**Kapala-Havas Maja (káró), Komjáthy Dániel (káró),
Kormos Benedek (Dimenzió), Sipkei Dávid (Dimenzió),
Szakál Anett (Márka)**

A poster for a concert titled 'DISCANTUS'. The background is a close-up, artistic shot of a brass instrument, possibly a trumpet or trombone, with light reflecting off its curved surface. The text is overlaid on the image.

DISCANTUS

Koncert az énekegyüttes 20 éves fennállásának alkalmából.

Lassus: Lagrime di San Pietro

2015. június 21., 18:00

Hold utcai református templom

Az SZ-esben Dante Isteni színjátékával ismerkedtek a tanulók, majd annak egyik részét át is élték.

Utam a Pokolban

Máig nem tudom, hogy történt pontosan. Vulkanológusként dolgoztam Közép-Ázsia egy nehezen megközelíthető sivatagi vidékén, Türkmenisztánban. Volt ott egy kráter, mely immár negyvenhat éve lángolt, s ez nagyon érdekelt minket. Még a szovjet időkben, 1971-ben jött létre ez a különös, vulkanikus jelenség, mikor is egy föltáró bányafúrás során a munkások át-törték egy gázzal telt, hatalmas, földalatti üreg falát. Meggyújtották a kiáramló metángázt, remélve, hogy néhány hét alatt elég, s ezzel megszűnik a veszély.

Hát nem. Azbesztruhába burkolózva álltam a lángoló kráter szélén. A forró levegő még így is érezhető volt, szinte perzselte a bőrömet a védőöltözék alatt.

Egyszer csak valaki rácsapott a vállamra.

– Jó, mi? – hallottam a fülembé szerelt adóvevőből. – A helyi lakosok a „Pokol kapujának” nevezik.

Tekintetem a beszélő felé fordítottam.

– Végül is elképzelhető. Amilyen meleg van itt... te mit gondolsz, George?

– Hát, szerintem lássunk munkához. Szeretném a mai melót még napnyugta előtt befejezni. Ki tudja, hátha éjjel kibújnak az ördögök! – mosolyt villantott felém sisakja rejtekéből, és megindult a kráter mentén.

Ekkor már tudtam, hogy baj van. A forróság még a védőruhámon is áthatolt, hatalmába kerített. Szédülni kezdtem, a szemem egyre jobban lecsukódott...

– George – leheltem halkán az adóvevőbe.

George megfordult, és lassan felém sétált.

– Mi történt, Tammy?

A térdeim felmondták a szolgálatot. George futni kezdett felém.

– Tammy! Tammy!

A szemem előtt feltárult a lángoló kráter. Az alja megnyílt, akár egy sötét kapu, és én egyre gyorsabban zuhantam a végtelen feketeség felé...

Aztán elnyelt a semmi, és én többé nem hallottam George-ot.

Egyszer csak rádöbbsentem, hogy ismét hallok. Ráérős léptek közeledtek felém. A forróság most még elviselhetlenebb volt, s rájöttem, ez azért van, mert már nincs rajtam a védőruhám.

Valaki óvatosan felhúzott a földről.

– Nyisd ki a szemed! – parancsolta zengettő hangon.

Azonnal engedelmessé lettem. Valaki egy olajlámpást tartott az arcomba, és a mögötte elterülő sötétben egy magas alakot véltem látni.

– Mi a neved? – kérdezte a lámpásos.

– T...Tamara – dadogtam.

– És mit keresel idelent, Tamara? Ha jól látom, élő vagy. Hogy kerültél ide?

– Nem tudom, nem tudom – sírtam kétségbeesetten, mert nagyon féltem.

– Hogy találtál rá a Kapura?

– Nem tudom, milyen kapuról beszélsz, én csak a kráter miatt jöttem, de rosszul lettem, és... – nem tudtam befejezni a mondatot, mert rájöttem, hogy fogalmam sincs, mi történt utána.

– Ááá... szóval a kráter miatt. Értem.

Nos, mivel már itt vagy, nem dobhatlak ki csak úgy... de itt sem maradhatsz, mivel nem tartozol ide, érzem rajtad. Te nem

vagy vétkes.

– Hogy... mi nem vagyok?

– Bűnös, vétkes, ahogy tetszik. Viszont mindig is meg akartam mutatni valakinek a Nagy Művemet... eddig nem volt kinek elbüszkélkednem vele...

– Mi... miről beszél? – teljesen össze voltam zavarodva.

– ...asztán visszaküldelek oda, ahonnan jöttél – fejezte be a lámpásos, mintha nem is hallotta volna a közbeszúrt kérdést. – Nos, Tamara? Mehetünk?

– Hová? – kérdeztem riadtan.

– Majd mindjárt meglátod... Légy büszke, hogy oly' sok ember közül te vagy az első, aki élve beléphet a Pokol bugyraiba.

Ezzel a lámpásos magára irányította az olajlámpa fényét. Én pedig csak sikítottam és sikítottam... A Halál arca nézett vissza rám. Oszladozó, zöldes-szürkés bőre szinte lógott kiálló pofacsontján, szeme írisz és fehérje nélküli, fekete rés volt csupán, pár szál haja szomorúan lógott ormóltan koponyájáról. Sikoltásomra nevetésre húzta száját, kivillantva három meg-sárgult fogát.

– Ki tette ezt veled? – suttogtam borzadva.

– A Mester tette velem, Tamara, a Mester, kinek, voltam oly' bolond, bebeszéltem a munkájába. Eltaszított magától, le, a Föld mélyébe, melyet ő maga teremtett. Elvett tőlem mindent, Tamara. Mindent...

Megfordult, magasba emelte lámpáját, és elindult a sötétségben. Az imbolygó fény egy pillanatra a hátára vetült, ahol megpillantottam két elszenesedett, vézna csonkot, melyek valaha gyönyörűséges, hófehér szárnyak lehettek...

A táncoló lámpást tartó bukott angyal már messze járt, mire észrevette, hogy nem követem.

– Hol maradsz, Tamara? Ne félj tőlem, én csak azokat bántom, akikben ott lakozik a gonoszság. A jók nem szenvednek. Ha mégis, azt nem én teszem velük. A Mester szórja eléjük megpróbáltatásul, hogy lássa, kitartásuk méltó-e a paradicsomi javakra.

Viszolygásomat leküzdve a nyomába eredtem, s immár ketten szeltük át a végtelen sötétséget: én és a Sátán.

– Nem tudom, milyen felfogással rendelkezél a Pokolról. A középkori ember szerint én kondérban főzöm a bűnösöket. Hát, mondjuk, nem járnak messze az igazságtól. Viszont én – velük ellentétben – több fantáziával voltam megáldva e téren, mint ők, mikor megépítettem ezt a kis PARA-dicsomot – a Sátán harsányan felkacagott saját szöviccén.

Egy ideig szótlanul mentünk, majd a Sátán hirtelen megtorpant.

– Kedves Tamara, légy üdvözölve az

első szinten, más néven, a Pokol tornácán. Ezt a hangzatos nevet sajnos nem én találtam ki, de isteni, mi? – azzal ismét sátáni kacajt hallattott.

Körbenéztem. Fáklyákkal teletűzdelt helyiségbe értünk, ahol rengetegen voltak összezsúfolódom. A falak körös-körül tele voltak csorba, domború, torz tükrökkel, s mindegyik előtt emberek sokasága állt, és csak zokogott, zokogott. Testüket haragosvörös kelések, gennyedző fekélyek borították, és nem tudták mibe elrejtteni csúfságukat, ruhájuk ugyanis nem volt.

– A hiúk, a magukat másoknál feljebbvalónak gondolók. Imádták testüket, egész életüket annak csinostgatásával töltötték, s lenéztek mindenki más, aki nem volt olyan gyönyörűséges, tökéletes, mint ők. Idővel azonban elcsúnyultak. Nézd csak, szenvedésben telik minden napjuk, mikor elvesztett szépségüket, bájukat siratják.

Borzadva néztem körül.

– És ezt érdemlik? Ezt? Örökkön... örökké? Hiszen csak szerették magukat, mi ebben a rossz? Jó, talán túlságosan is... D ennyire gonoszak voltak, hogy így kell szenvedniük?

– Igen – rántotta meg a vállát szenvtelenül a Sátán, s továbbindult.

Néhány percnyi séta után egy meredek lépcsőn, ismét megállt.

– Második szint: a hazugok. A kezük hátra van kötözve, és szörnyű éhség kínozza őket. Folyton csak sírnak. Rémesen idegesítő.

A csontsovány, aszott emberek körül görbe hátú, vihogó kis ördögök ugráltak, vézna karjukon finomabbnál finomabb ételekkel telirakott tálcával. Percenként közel merészkedtek egy-egy emberhez, és az orra alá dugták az ételt. Mikor az már boldogan beleharapott volna, az ördögök

elrántották előle a tálcát, és hasukat fogták a nevetéstől. Az éhezők kétségbeesetten kirúgtak a vihorászó szörnyek felé, de sosem találták el őket, mert azok folyton arébb táncoltak.

A Sátán ráhelyezte jéghideg, csontos ujjait a vállamra. Borzongva elhúzódtam tőle, erre még szorosabban fogott.

– Nézd csak, Tamara, még itt is, a Pokol legsötétebb bugyraiban is pislákol bennük a remény, hogy egyszer talán kapnak majd enni- De nem kapnak! Becsapják őket. Becsapják őket, látod? És ezek az ostobák mindig, mindig elhiszik!

Levette karját a vállamról, s tébolyultan vigyorogva továbbment.

– Harmadik szint: a békülésre képtelenek. Nézz körbe, kedves Tamara, láthatod, itt sokan vannak. Ezek itt mind haraggal váltak el szeretteiktől, de már nem tudtak velük kibékülni, mert elragadta őket a halál. Nevezetesen én. A fájdalom belülről mardossa, égeti őket, egész nap csak ezeknek az embereknek a képe lebeg előttük, s zokogva esedeznek bocsánatukért, melyet már nem hallhatnak sosem.

A Sátán komoran elfordult, s meglepő sebességgel továbbvonszolt a síró, könyörgő emberektől.

A következő szintig a megszokottnál többet kellett gyalogolni. Úgy éreztem, már nem láthatok elborzasztóbbat a fekélyeknél, a csont és bőr embereknél és az esdeklőknél. Tévedtem. Mikor föltáruult előttem a négyes szint borzalma, megtántorodtam. A falat mindenhol vér borította, úgyszintén a reá szögelt embereket, kiket más emberek ütöttek-verték, szidalmaztak.

– A másoknak fájdalmat okozók, s ebben örömeiket lelők, negyedik szint. Kiket ők földi életükben bántottak, most azok

nak pontos mása üti-veri, hangos szóval csépelni őket. Tán nem gondolod, hogy megérdemlik, amit kaptak?

Nem feleltem. Ha nem látom, amit látok, talán egyetértettem volna a Sátánnal. De hogy én valamiben egyetértsek minden gonoszok leggonoszabbikával... még a gondolatát is elkergettem.

A Sátán, mintha belelátott volna a fejembe feneketlen pillantásával, magában somolyogva továbbindult a lépcsőn.

– A te tiszta lelkednek túl nagy megárázkódtatás ez, tudom. De ismerni kell a Gonoszt, hisz nem lehet elzárkózni előle, tudni kell, hogy ott van. Én mindenhol ott vagyok, Tamara.

Észre se vettem, s majdnem belesétáltam egy szakadékba, a Sátán kapott el. Jéghideg érintésétől borsódzott a hátam, minél hamarabb távol akartam lenni tőle.

– Ez itt az ötödik szint, az öngyilkosok szintje. Kik a Mestertől kapott életüknek önközükkel vetettek véget, most hurokkal a nyakukon lógnak e szakadék fölött, melyben férgek nyüzsögnek, s lelógó lábukat mardosák. De ők nem tudnak menekülni, látod? A hurok túl szorosan tartja őket, s egyfolytában fulladoznak, szegénykéék. A Mesternek nem kellene azok, kik eldobják maguktól becses adományát. Így leküldi őket hozzám, hisz látod, itt jó helyen vannak.

Az egyik szerencsétlen elkapta a pillantásomat, s az enyémbe fúrta szenvedő tekintetét. Nem bírtam, a hányinger kerülgetett a férgekkel teli üregtől és az akasztott emberektől.

– Istenem – suttogtam. Amint kimondtam, egy szikla gördült le a szakadék meredek faláról, és milliméterekkel az arcom előtt suhant el, hogy egyenesen a férgek középebe csapódjon.

– Itt nem ajánlatos kimondani ezt a

szót. A végén még kárt teszel magadban – mondta közönyösen a Sátán.

Dühödten szembefordultam vele.

– Tehát aggódsz? Még maradt benned egy cseppnyi emberség? Akkor kérlek, ne engem félt, inkább mentsd meg őket, ne szenvedjenek tovább, megbűnhődtek már eléggé.

A Sátán ismét kivillantotta sárgás fogait.

– Én nem vagyok ember, Tamara.

Továbbmentünk a lépcsőn, elhagyva a szakadékot, egyre lejjebb és lejjebb, s nemsokára egy forró vérrrel teli tóhoz értünk, melyből szörnyű jajveszékélés és sikoltozás hallatszott.

– A hatodik szint: a gyilkosok. Áldozataik kiontott, forró vérében fulladoznak, tüdejük, gyomruk megtelik vele, de nem tudják kiköhögni, képtelenek rá. A Földön minden csepp ártatlanul kiontott vér ide kerül, ebbe a tóba, s egyre emelkedik a szintje. Ők pedig egyre jobban fuldokolnak. Ne mondd, hogy ők is megérdemlik a megbocsátást, a könyörületet, Tamara!

Pár pillanatig némán meredtem a tóra. Minden volt bennem, de könyörület egy csepp sem.

– Már nincs sok hátra – jelentette csevegő hangon a Sátán, mikor elértünk a hosszú lépcső legaljára.

– Íme, a legelső, a hetedik szint: az árulók – övék a legszörnyűbb büntetés. Bár szabadon mozoghatnak, nincsenek láncra verve, mégis kalodába zárta őket saját tettük, az árulás. Örökkön-örökké vezekelnek, átérzik tettük teljes mivoltát, miközben percenként szöges korbáccsal sújtanak végig hátukon újra és újra, de már alig érzik – a lelki fájdalom sokkal nagyobb, borzasztóbb tud lenni a testi fájdalomnál.

Körbenéztem az üregben, ahonnan nem vezetett tovább lépcsősor. Bár a töb-

bi szinten perzselő forróság volt, itt mint-ha megfagyott volna a levegő. Emberek járkáltak fel-alá, néha korbáccsal csaptak a hátukra, s ekkor vérpatakok csurogtak a jéghideg földre. Egyik-másik nyöszörgött, némelyik felordított, de aztán újra mélységes csönd borult rájuk.

– Menjünk innen – szóltam határozottan, s a Sátán kivezetett engem a nyomasztó helyiségből, újra fel a lépcsősoron.

Míg mentünk, nem hangzott el köztünk szó. Én már nagyon szerettem volna újra a felszínen tudni magam. Reméltem, hogy a Sátán nem gondolta meg magát azóta, s valóban visszaenged a Földre.

Hosszú menetelés után végre megérkeztünk oda, ahol magamhoz tértem.

– Hát, most elválnak útjaink – fordult felém a Sátán. – Sajnos azt kell mondjam, remélem, soha többé nem látjuk egymást.

– Miért? Te nem annak örülsz, ha minél többen vannak idelent?

– Nem. Túl sokan vagyunk. A végén még kitérnek engem innen a bűnösök. Pedig ez az én otthonom.

– És hogy jutok vissza? – kérdeztem.

– Csak hunyd be a szemed.

Engedelmeskedtem. Máris éreztem, hogy egy láthatatlan erő húzni kezd felfelé, mint valami fordított gravitáció. Azonban valamit elfelejtettem megkérdezni.

– Várj! – nyitottam ki a szemem. Már nagyon távol voltam, a Sátán alulról nézett fel rám, csak nagyon homályosan láttam. – Nem félsz, hogy elmondom mindenkinek, mit láttam idelent?

A Sátán felkacagott.

– Ugyan! Ki hinné el? – ezzel megfordult, s vihorászva, olajlámpását lóbálva megindult a sötétben.

– Tammy! Tammy, ébredj!

Óvatosan kinyitottam a szemem. Ismét

magamon éreztem a súlyos azbesztruhát, és hallottam George aggódó hangját az adóvevőből.

– George, mi történt velem?

– Hát elájultál. Azt se tudtam, mit csináljak, de szerencsére mire hívtam volna az orvosokat, te már felébredtél.

– Miért, meddig voltam eszméletlen?

– Kb. fél percig.

– Akkor odalent másképp telik az idő – motyogtam.

– Tessék? – hökkent meg George.

– Semmi, semmi Gyere, inkább fejezzük be a munkát.

– De biztos jól vagy? – nézett rám gyanakodva George.

– Persze, csak kicsit kimerültem, ez minden. Meg hát ez a meleg...

– Ha már ilyen jól vagy, akkor siessünk, nemsokára lemegy a Nap. Tényleg nem akarom megvárni, amíg kijönnek az ördögök...

Pataki Flóra

Harc a Nagyúrral

Battle with the hog-headed Grand Lord

Boone Marcell Raul (L-ME) vette a bátorságot és lefordította angolra Ady Endre versét, a lírai alany végtelen küzdelmet a disznófejű Nagyúrral.

Megöl a disznófejű Nagyúr,
Éreztem, megöl, ha hagyom,
Vigyorgott rám és ült meredten:
Az aranyon ült, az aranyon,
Éreztem, megöl, ha hagyom.

The hog-headed Grand Lord kills me,
I knew he would kill me if I let him.
He grinned at me as he stared blankly,
It was the gold he perched upon, the gold.
I knew he would kill me if I let him.

Sertés testét, az undokot, én
Simogattam. Ő remegett.
„Nézd meg, ki vagyok” (súgtam neki)
S meglékeltem a fejemet,
Agyamba nézett s nevetett.

His pork body, beastly as it was,
I caressed. He quivered.
“See who I am” (I whispered)
I scuttled my head.
He peered into my brain and snickered.

(Vad vágyak vad kalandorának
Tart talán?) S térdre hulltam ott.
A zúgó Élet partján voltunk,
Ketten voltunk, alkonyodott:
„Add az aranyod, aranyod.”

As a pursuer of wild desires
He sees me perhaps? I fell to my knees before him.
On the roaring shore of Life we were.
The two of us, dusk set in.
Give me your gold, your gold.

„Engem egy pillanat megölhet,
Nekem már várni nem szabad,
Engem szólítanak útra, kéjre
Titokzatos hívó szavak,
Nekem már várni nem szabad.”

“At any moment I may perish,
Wait any longer, I cannot,
Mysterious voices summon me
On a journey, summon my lust.
Wait no longer, I must not.”

„A te szivedet serte védi,
Az én belsőm fekély, galád.
Az én szívem mégis az áldott:
Az Élet marta fel, a Vágy.
Arany kell. Mennem kell tovább.”

“Your heart is shielded by bristle,
I am damaged, rotten inside,
Yet it is my heart which is blessed:
My soul was corroded by Life, by Desire.
I must have gold. I need gold to carry on.”

„Az én jachtomra vár a tenger,
Ezer sátor vár énreám,
Idegen nap, idegen balszam,
Idegen mámor, új leány,
Mind énreám vár, énreám.”

“The sea awaits my yacht,
A thousand tents await,
Strange days, new ointment,
Strange intoxications, new women,
They all await, they wait for me.”

„Az egész élet bennem zihál,
 Minden, mi új, felém üget,
 Szent zűrzavar az én sok álmom,
 Neked minden álmod süket,
 Hasítsd ki hát aranyzügyed.”

Már ránk szakadt a bús, vak este.
 Én nyöszörögtem. A habok
 Az üzenetet egyre hozták:
 Várunk. Van-e már aranyod?
 Zúgtak a habok, a habok.

És összecsaptunk. Rengett a part,
 Husába vájtam kezemet,
 Téptem, cibáltam. Mindhiába.
 Aranya csörgött. Nevetett.
 Nem mehetek, nem mehetek.

Ezer este múlt ezer estre,
 A vérem hull, hull, egyre hull,
 Messziről hívnak, szólógnatnak
 És mi csak csatázunk vadul:
 Én s a disznófejű Nagyúr.

“Life in its entirety pulsates through my veins,
 All that is new rushes towards me,
 All my dreams are sacred chaos,
 And your dreams are all deaf.
 So split open your golden breast.”

Alas, the night fell, bitter and blind.
 I groaned. The waves
 Kept asking, demanding:
 Have you gold? We'll wait.
 Roared the waves, the froth.

And we clashed. The ground shook.
 I dug into his flesh.
 I tugged and I tore. All in vain.
 His gold jingled as he giggled.
 I cannot go, I cannot.

A thousand nights passed and brought a thousand more,
 My blood is shed, spilt and spilt again,
 I am called and beckoned from afar.
 But our battle rages on,
 The hog-headed Grand Lord and I.

Fénykép: Szabó Ervin, Fotómagazin, Budapest, Gyűjtemény

Shakespeare-figurákká válva

A Maszk osztály a Romeo és Júliával foglalkozott a közelmúltban. A következő oldalakon a dráma két karaktere elevenedik meg egy kis időre.

Én Tybalt

Undorító fattyak! Az életet nem érdemlik meg, nemhogy a nemesi rangot. Átok mindanyiótokra.

Látom, hogy a főtéren harc folyik. Sámson és Gergely küzd két Montague patkánnyal. Montague-kat ölni? Nem hagyhatnék ki egy ilyen lehetőséget. A harc közepébe ugrom. Kardom mint a villám sújt le a tisztátalan korcsokra. A küzdelem véget ér. Escalus herceg a színpadra lép és leállít minket. Mi köze ennek a sznobnak a mi családi viszálainkhoz?

Másnap party van a kastélyunkban. Engem azonban nem csap be a fényűzés. Tudom, hogy minden átkozott vendég egy Montague bérenc. Lord Capulet láthatóan nagyon élvezzi az estét, de én mellépek és

elkezdem:

– Mondd bátyám! Téged nem dühít a Montague-k vagyoni és hatalmi helyzete? Lassan már úgy élnek, mint mi. Na és milyen joggal? Azt például tudad, hogy az őseik tehénpásztorok voltak csupán. És mi most holmi pásztorok ellen vívunk véres küzdelmeket. Holmi parasztok ellen hullajtjuk vérünket. És ami a legrosszabb, hogy a sok emberünk és barátunk mindhiába halt meg. Addig nem lesz miénk a diadal, míg te itt ülsz és süteményt habzsolsz. Állj a sarkadra, vénember, és add meg az undorító férgeknek azt, amit megérdemelnek. A halált! Add nekem csapataidat, és én esküszöm, hogy örökre elsöpöröm őket a föld színéről.

Fotó: Szabó Ervin / Képzőművészeti Alap / Magyar Nemzeti Színház

Ekkor azonban meglátok valakit. Tudtam, hogy itt vannak. Tudtam, hogy figyelnek. Romeo jött el ma este meghalni. Lassan elindulok felé, de már nyomát se látom. Agyamra ment a düh. Szé-

dülök. Nem bírom tovább a feszültséget, megyek és lefekszem. A mostani szobám egykoron a nagy Lucius Capuleté volt. Állítólag betört a Montague-k kastélyába és minden nőt megerőszkolt. Egy szent ember volt. Lefekszem Lucius ágyára, de nem jön álom a szememre. Felkelek és töltök magamnak egy kupa bort. Gyűlölöm az ízet, csak a hatása miatt iszom. A hatása, mint mindig, most is bevált.

Álmomban Verona főterén álltam talpig páncélban és karddal a kezemben, az előttem álló személy pedig Romeo. Kardja mint árny suhan át páncélomon és testemen. Vérzek! Hófehér bőrömből mint vízésés áramlik ki a vörös vér!

Felébredek. Emlékszem, hogy álmodtam valamit, de már nem emlékszem, mi volt az. Mint minden nap, a mai reggel is egy hosszú és unalmas reggeli beszélgetéssel kezdődik. Lord Capulet áldást mond a családra, a nővérem pedig kávét szürcsölget, de olyan méltósággal, hogy belé tudnék szeretni. És persze itt van Júlia. Hasonlít rám. Nem tudnám megindokolni, miért, de így érzem.

A reggeli után az első dolgom, hogy elmenjek a főterre. Mit akkor látok, undorító és botrányos. Mercutio társalog Romeóval. Hogy barátkozhat a császár rokona egy ilyen söpredékkal? Ösztönösen a kardomért nyúlok és előhúzom. Romeo meglát. Az idegességtől nem halom, mit beszél, de azt hiszem, a két családról hablatyol valamit. Lesújtok rá, de Mercutio hárítja a csapásom. Tudom, nem kéne ezt tennem, de egy brutális szúrást végzek a császár rokona felé. A kard áthatol a testén. Nem tudom, miért, de ki-mondottan örömet szerzett e gyilkosság.

Megforgatom benne a pengét, mire ő vért köp az arcomba. Még egyszer megforgatom, és már halott is. Megrészegülve az elégedettségtől széttárom karjaim, és már ordítanék is valamit, de egyszerre csak hidegséget érzek. Nem tudom, mi ez az érzés, még sohasem észleltem. Lenézek a hasamra és látom, hogy Romeo kardja áll ki belőle. Kihúzza a kardot.

Vérzek. Hófehér bőrömből mint vízésés áramlik ki a vörös vér. Már emlékszem az álomra. Utolsó erőmmel még ordítanék valamit a Montague-háznak, de egyszerre minden elsötétül előttem.

(Mikor újra kinyitom a szemem, Szent Péter nyit nekem ajtót.)

Tózsér Kristóf

Óvárosi Szabó Ervin Könyvtár Budapest Gyűjtemény

Lőrinc szemszögéből a cselekmény

Egy macskaköves úton zörögve hajtó rozoga kocsi.

Talán benne ülök? Talán egyedül? Mellettem vörös csuklya... Milyen arcot fed?

Ez az emlék ráz föl minden egyes éjszaka mámoros részegségemből. Tudom, hogy régen valóság volt, túl tiszta hozzá, hogy álom vagy révület legyen. Mikor?

Egy újabb melankolikus reggel, egy újabb borús nap. Megint itt az első pimasz napsugár, mely olyan szikrázóan süt át az ágyam mellett pöffeszkedő whiskys poháron, hogy már-már glóriaként övezi a fejem felett lebegő, sosem tágító esőfelhőt. Rutinosan hajtom fel az ébredést hozó felest, aztán ajtót nyitok a már egy ideje türelmetlenül kopogó Romeónak. Miért nem hallottam eddig a dörömbölést? Ez a zaj egészen hasonlít valamire. Kerekek zakatolása, a hirtelen fék csikorgása. Miért nem szabadulok már ettől a rég feledésbe merült emléktől?

Valamit a szerelemről mondott, de nem figyeltem. Megemlétt két családot is, meg a békehozó temetést... vagy talán házasságot? Igen, biztos vagyok benne, hogy azt ígértem neki, összeadom a szép Rozalinnal.

Előkészítettem az esküvőt, Romeo megérkezett. Egy lány közelít az oltár felé egyedül, mintha csak egy háború győzteseként vonulna végig a csatatéren, itt-ott véres hullákban botladozva. Közelebb ér, és már látom. Ez nem a szép Rozalin, hogy is lehetne az a kőszívű nő. Ez a lány itt – akárki legyen is –, biztos vagyok benne, hogy valami szörnyű dolgot vonzol fehér ruhája uszályában. Fátyla, mint holmi véráztatta csuklya, fedi arcát... Milyen arcot fed?

Romeo szeme úgy csillog, mint a legfényesebb penge éle. Valahol már láttam ezt a tekintetet. Igen, a rozoga kocsiban valaki a szemembe néz, és én az övébe.

Ahogy távolodnak az oltártól, olyan érzést keltenek, mintha most adtam volna a minden pajzsot átdöfő lándzsát és a minden lándzsát kivédő pajzsot egy kisgyerek kezébe. Vajon a kisgyerek is hallott már macskaköves úton zörögve hajtó rozoga kocsit?

Egy halál, két halál, tetszhalál.

Egy halál, két halál, feltámadt ara kézfeje hullik puhán vissza a koporsóba.

A halottaskocsi hangja újból felidézi azt a rég elfeledett emléket... Igen, emlékszem mindenre. Szerelmem sikolya, a felborult kocsi, fátyla, mint holmi véráztatta csuklya, fedi arcát. Majd felveszem a színek előtt meghunyászkodni képtelen szerzetesi öltözetet, és mélyen magamban eltemetem ezt a szörnyű emléket. Kriptáját erősen lelakatolom, a kulcsot pedig lehajtom egy pohár whiskyvel.

A Poli-szülinapon a tanároknak/tanárokról készült osztályköszöntők

A CarpediM verselt:

Arnold Éva

Pull the curtains, please
 I saw the advertisement
 This must be Éva.

Bratina Steve

You've travelled around the world
 D'n'B is all you've heard.
 We talk and play all the time
 Couldn't think of any other rhyme.

Csürke Ibolya

Háromszor kettő intervallum
 Integrálva néha három
 A matek 1-et nagyon vágom
 Ötször kettő meg még három
 A tizedik gyököt nem találok
 Csürke Ibolya az én prímszámom.

Fehér Márta

Ezeröt-negyvenegy, oda Buda.
 Fehér Mártával ujjat húzni kár.
 Ezerhat-nyolcvanhat, ide Buda.
 Mert félelmetes történelemtanár.
 Ezernyolc-negyvennyolc, forradalom
 Témazárónál az jár sz*rul,
 Egy-kilenc-ötvenhat, megint forradalom
 Aki egy darab évszámot se tanul.

Gallai Zsófia

Gallai Zsófia,
 Lánya van, nincs fia,
 Tantárgya francia,
 Utazik Madridba?

Geisler Anna

A német mester
 Ki minden órán egy táblát ír tele
 A diákokat nem kíméli
 A 2-re felkészít

Herendi Ágnes

Herendi Ágnes
 Szeme mint a mágnes
 Zenéért mindent megtesz
 Miatta nyelvvizsgám lesz
 Angolon mindig új anyagot vesz
 Tanulni kell, nincs kecmec.

Kapi Marci

Kaput nyiss! Megyünk!
 A kapitány a mi emberünk
 Rúgjuk a bőrt télen-nyáron
 s tőlünk tanul Kapi Márton,
 Ő a legjobb legény a gáton.

Kelemen Hajna

Kék novella kalapcsászár
 Holnapután
 Zöld erdősáv, képzelt paplan pap
 Vegyes, s citromos ízerdő.

Tápnyaló nyalókat
 Rágó kislány, ott
 Áll a világ mellett
 A virágok
 Közti perven egy örökké körforgó
 Teremben.

Bámuló hasznokat vágta a fejemhez
 Jajgatva a tetőre másztam
 Szürke virágok orrot mutattak
 Akkor haltam meg, amikor megfordult
 az ég.

Melles Évi

A dolgozatot jól megírtuk
 A képleteket bemagoltuk
 Éva mindig segít nekünk
 A számok között el ne vesszünk.

A MáGia versei:

Anda Csoncsi Tamás

Ő a szerverek igazi mestere,
 Ha leszid, azt se tudod, merre...
 Tanít minket sok minden jóra,
 Nevetéssel telik el mindig az óra.
 Óriás ő a törpék között,
 Érdekes szavaival a székhez kötözött.
 Tolerál minket, ha van kreatív ötlet,
 Egy mondatot mondott, de hirtelen öt lett.
 Kamera, fények, felvétel,
 Reméljük, ő az, ki sosem megy el.
 Csoncsi után küld majd' mindenki,
 Osztyálfotó kell, tehát udvarra ki!

Barta Géza

Géza mindig a világot járja,
 Ha nem figyelsz oda, teleportálgat.
 Természettudomány-tanár ő,
 emellett pedig máGiás fő.

Az osztályban ő az egyik főnök
 Mártival jó páros ők.
 Kedves, de tiszteletparancsoló,
 Néha olyan, mint egy ideges holló.
 Ha azt mondják, nem kedves, szívbe maró,
 Pedig ő egy igazi jóakaró.

...
 Barta Géza ha leszúr, meg nem szeppenek,
 Inkább jókat nevetek.

Bodonyi Éva

Alkotunk minden órán vele,
 Elindultunk a tökéletesség fele.
 Pólót, maszkot és sok mindent festünk,
 Igen sokat szórakozik velünk.
 A fogadás tétjeogyorós csoki,
 Ha nem tartod be. Jár egy nagy koki.
 Énekhangja csodás, szívmengető,
 Hogy kifejezzük szeretetünk, igen sürgető.
 Kedves jó barátunk ő: Éva, a rettenthetetlen,
 Hogy hálánkat kifejezzük, szinte lehetetlen.

Bradák Timi

Tim igazán kedves lélek,
 Nekem matekot tanít amíg élek.
 Szőke, de mégsem buta ő,
 Okos és remek tanárnő!

Rob Dawson

Szereti a havas és a sielést,
 Nem bírja a hosszas keverést.
 Biciklivel jár be naponta
 Nem vagyunk kemények – rég megmondta.
 A technika ördöge mindig megtalálja,
 Kemény, de kedves, a javítást gyakran
 felkínálja.

Evez, sportol, sokat mozog,
 Bizony ő sosem zokog.
 Kimond mindent, ami eszébe jut,
 Ha elkésne, bicikli helyett inkább fut.
 Rob a mi jó barátunk,
 Hosszú idő alatt szinte már családunk.

Erdei Erika (Csöre)

Csöre aranyos törtitanár,
 Anyud helyett is anyukád.

Fábián Péter

Péter mindig szarkasztikus,
 Az arccoddal szembe' nagyon kritikus.
 Éljen Kleosz! (Há nem? Há de!)

Gallai Zsófi

Zsófi szereti a művészetet,
 A drámát és a festményeket.

Kapi Marci

Lustálkodni mellette nem lehet soha
 Tesz arról, hogy hasunkra ne nőjön moha.
 Kedves, barátságos, igazi haver
 Nála nem az nyer, aki mer.
 Nem szekál, nem sürget,
 Az is jó, ha futás helyett valaki csak üget.
 ...
 Bízik benned rendíthetetlenül
 Az zavarja, ha valaki csak ül.

Kapi Marci jó arc, jó fej, igazán szeretjük,
Ha elmegyünk, soha el nem feledjük.

Kocsis Márta
haiku

Matektanárok
Egyik legjobbja Márti.
Kedvesen tanít.

Fejünkbe lát, mint professzor X,
New gondolj rosszra, mert megleis, az fix.
Nem ismerek még egy ilyen embert,
Átúszna értünk több tengert.
Dicsérhetném őt, sorolhatnám hosszan,
Ha beszólsz az órán, nem néz rád rosszan.
Törődik veled, ez nem kétséges,
Ezért mondjuk azt: igazán kedves.
Jófej tanárokkal halmoz el minket a Poli,
Nem olyan a sulis, mint egy valódi koli.
Kocsis Márta egyik kedvenc tanárunk,
Nem olyan szigorú, ezért oly jó barátunk.

Szmeskó János

Segíteni akar, de nem mindig megy
Nem minden gyereket fogad a kegy
Szól hozzánk, mint az égiek szava
Segít, ha éppen le vagyunk kókadva.
Kedves, mint egy nagy mesebeli medve
Legjobb tanárokat kenterbe verve
Nincsen viking őse neki
De nagyra becsüli őt mindenki.
Szúrós szemmel néz arra, ki rendetlen
Segít azon, aki rendes, de kedvetlen
Azt akartam mondani, ő Szmeskó János,
Kedvessége a szívével arányos.

Zsótér „Indi” Dániel

Indi egy király arc itt,
Elméleti médiatanci.
Szarkasztikus, de azért jó fej. Bizony ám!
(Ja, meg kiakad, ha nem láttad
a Harcosok Klubját)

A MárkÁból

Bodor Adri versei a tanárokról:
*Vigyázat! Belső poémok, amiket csak az
adott tanár, esetleg egy szűk kör érthet!*

Bodonyi Éva

Varrás helyett osztály vonyít,
Így nem csoda, ha félreért.
Egyetért, hogy ne hallgassunk
Órán gettói rapzenét.

Kérvény Csürke Ibolyához

Amellé ülnél, kit szeretsz?
Neki írod, ennyit tehetsz.
Ő rosszpadtárs-mentesít,
Nem kérdez, csak teljesít.
De ugye Ibi, lehet még?

Fábián Péter

Napja kudarcra ítélt, hogyha vele összefutsz,
Legközelebb nem köszönsz rá, így érzed,
hogy okosodsz.

Fehér Márta

Tündérmanó a mi kedves Mártánk,
Nagy veszélyben legerősebb bástyánk,
Osztályáért mennyi minden jót tesz,
Esküszöm, még törtitananyag lesz.

Gáti Emese

Minden szerdán Emesénél
Jó zenére lehet rázni,
Kerge Maszkos egyedekkel
Így szoktunk gerinctornázni.

Jakab Judit

A félhomályban széplelkek,
A Poligráfban szép versek,
Háziverseny irodalma,
Könyvtárrendszer birodalma.

Kálmán Domokos

Szakállas nőbe oltott Mozart
Járja köztünk flamingótáncát,
Igazából Rózsaszín Párduc,
Ha Domót ismered, ilyet tudsz.

Kelemen Hajna

Mondattan-röpdolgozattal
 Gyermekben indulatot szít.
 Szerinte ismerni kéne
 Mindenkinek Mr. Darcyt.

Kis András

András bá' a felmentettel
 Mondanám, hogy érzéketlen,
 De inkább csak lelkesítő,
 Tesihez tán kedved megjő.

Kis Andrásról még egyszer
 Tornaházi partin ugrik,
 Egyharmad sárkányként táncol,
 Értetlen és feledékeny,
 De ha kell, kihúzza a pácból.

Kocsis Márta

Kocsis Márta, hogyha sírok,
 Megvuduzza, aki bánt,
 Ezért mondom, nemcsak tanár,
 Egyenesen jó barát.

Majer Tibor

Pocsékul játszó csoport
 Nyugtalanítja Tibort.
 Nem akarunk ártani,
 De a helyzet drámai.

Matejka István

Szeretem a pótnagymamámát, bár
 Elsősorban angoltanár tisztje,
 Ha mégis megcserélné rangjait,
 Van hozzá egy kezdőlépés: lisztje.

Nádasdi Zsuzsa

Attól félttem, még megbukom,
 Ha nem vagyok fenn Facebookon.
 Álmomban meg akar enni,
 De azért tud rendes lenni.

Somogyi Ágota

Kémiával, fizikával
 Repít minket másik térbe,
 Megbocsátjuk, ha mondata
 Nem jut el A pontból B-be.

Szabó Emese

Nem szeretem az éneket,
 De inkább, mint a tesit.
 Ha által mennék a Tiszán,
 Ladikon vinném Mesit.

Szmeskó János

János bácsi a csatában,
 Kedd-szerdai csoportjában
 Hadvezére sok-sok gépnek,
 Egyest oszt a diáknépnek.

A VaGabondból Mentler Gábor és

Gál Marcell írták:

Erdei Erika

Csőre maga a történelem,
aranyos és szigorú sok helyzetben,
végigvesszük a történelmet,
de közben más is leköti a figyelmet!

Geiszler Anna

Geiszler Anna, aki mindent jegyzetel
Ha munkáról van szó, ő soha be nem rezel.
Hétoldalas házi? De holnapra meglegyen!
Amikor beért, az U alak megjelent.

Kis András

Kis András a Poli nagy tesitanára,
ha szeretnénk játszani, nagy az ára.
A legjobb, amit tőle tanultam:
nincs lehetetlen! Kipróbáltam.

Melles Évi

Éva a matekot nagyon komolyan veszi,
Aki az órán nem figyel, hát annyi neki!
Mostanában téma: szinusz, szögek, egyebek,
Jól tanítja mindezt, csak sajnos
nem figyelek.

Nádasdi Zsuzsa

Zsuzsa-földrajz, földrajz-Zsuzsa,
Ha ő tanít valakit, nincs lacafaca,
csak figyelj, amit mond,
és nem lesz semmi gond!

Sáfrán Kata

Kata tanítása bellissimo,
az órák: fantastico,
megértem-e, hát? No,
de grazie, molto

Somogyi Ágota

Ágota mindent tanít:
kémiát, fizikát, biológiát, természetet,
Nem lehetne csak egyet?
a sugárzás, a hormonok... sok nekünk!
De a végén mind nagyot nevetünk!

Székely Réka

Székely Réka tanítja a gazdaságot,
hitelt, nyugdíjat, kötvényt, adósságot,
legfontosabb, amit róla tudni kell,
intelligens és mindig remekel.

Szöllősy Zoltán

Zoltán a művészet barátja,
ezt a világot teljesen átadja,
ügyel, szórakoztat, tanít,
a művekkel, stílusokkal felvidít.

A végzősök rímei:

Barta Géza

Földrajzilag itt a Géza,
De ő nem egy Mézga,
Mindig hiperaktív,
A lába sok terhet elbír.
Egyszer itt, egyszer ott,
Hova lettek a koordinátorok?

Rob Dawson

He said I'm a munchkin,
 Because I'm a little pumpkin.
 He always laugh,
 That's all what I wrote.

Diósi Lulu

Lulu, ki pontosságáról híres,
 Történelemből nagyon kényes,
 Vezeti az iskolát,
 Számára nincs megállás,
 Maximumon teljesít,
 Ki feladja, azt megfenyít!

Fábián Péter Kelemen

A tanárok gyöngye,
 Kedves emberek óriási szíve,
 Feledhetetlen humora,
 Gyerekek iránti kedves hangulata...
 Na jó, mit hazudok itten összevissza?
 Kissé gonosz,
 A diákokat lefárasztja,
 Morcosan járkál a folyosókon.
 De a szíve a helyén,
 Infótanárok gyöngyeként.

Fehér Márta

Rákosi arcképe előttem,
 Ez az én történelmem,
 Márta, kinek arca szép,
 Fehér felhőkön írja történelmét.
 Töri tagozaton tanított,
 Próbálta tölteni fejembe az anyagot,
 Mohácsi vésztől a világháborúig,
 Mit elveszítettünk, pont, mint az érettségít.

Geizler Anna

Vidáman mosolyog,
 Német nyelven fortog,
 A magas sarkú készletét rendben tartja,
 Sokszor látni közülük valamelyiket rajta.
 Ja natürlich,
 Többet kéne Erasmuson ülni.

Heckmann Ági

I can't live without her,
 Az élet egy nagy kör,
 Two and a half man,
 Angoltanárként tanít, itt ben(n).

Kapi Marci

Tesióra,
 A szent és sérthetetlen,
 Mozgó diákok tömkelege,
 Mindenkinek valamit tennie kellene,
 Marcival a floorball egy álom,
 Nem kell sportolnom, ha így kívánom.

Kocsis Márta

Mosolyogva segít mindig,
 Poli-szülinapos anyuci,
 Matekozva gondolkodik,
 Soha nem mondja egy diáknak,
 Emlékszem az óráira,
 A másodfokú egyenlet megoldására,
 A Thálesz-tétel kidolgozására,
 Egy álom volt,
 Mit vele tölthettem,
 Legszebb pár matekos évem! J

Kraviánszky Anna

She is a perfect English teacher,
 I want to give her a T-shirt.
 Laugh and smile,
 That's happen in the class.
 Nem tudok angolul verset írni,
 De úgy éreztem, egyszer ki lehet próbálni.

Dr. Marosvári Péter

Matek rejtelseiben okoskodik,
 Fitten tanítja a diákjait,
 Kik nem értenek semmit,
 De próbálják megoldani a feladatait.
 Haja kicsit kopottas,
 Szemüvege fölül néz ránk, halálosan,
 Ki mond egy hülyeséget,
 Számára véget ért az élet.

Matejka Nagy

Nem tanított,
S tudtommal csak idén jött,
Nem volt kár,
Mert a folyosón ott mászkál,
Nem hagy sosem békén,
Mindig csak nevet és beszél,
Fura egy ember,
De mesélni azt eléggé jól mer.

Melles Éva

Matek tagozaton hallottam,
Jobban magyaráz, mint az őszülő a taná-
ri sarokban.
Kedves és matekos,
Kinek kell ennél több?

Péterfi Baloo

Régi diákból lett a tanár,
Végre rájön, hogy mit éltek át,
Kik őt tanították, vagyis próbálták,
S most ő az, ki infóból egyest oszt,
Majd az infókuckóban panaszkod',
Mit tettek vele a diákok. J

Sáfrán Kata

Guarda come donolo,
Kissé sok volt az olasz szó,
Az órák, miket Katával töltöttünk,
Felejthetetlen évések, sokat neveltünk,
Ahogy Peti csinálta a videókat,
Az arcunkra ragadt mosolyok már fájtak.

Somogyi Ágota

Ágota,
Ó a természetóra!
A sok-sok biológia,
Kémia meg fizika!
Hogy mi az a „g”?
Máig sem tudom,
De Ágotát imádom!

Surányi Anna

Tisztelem a tanárnőnek,
Akivel soha nem tegeződtem,
Így utólag üzenem: örülök,
hogy megismerhettem.
Udvarias, kifinomult és céltudatos,
Franciaórája pedig hangulatos.
Szerettem vele összefutni, de csak a folyosón,
S nem pedig az IB-n,
ahol persze keményen kioszott.

Szmeskó János

Barátom az infótanárr,
Teázunk egy-egy délután,
Az infókuckóban a hely,
Túl sok hülye gyereket tanít egyszerre.
Kissé kopasz a feje közepén,
De polírozza rendszeren!

Kinszki Imre fotográfusról

1901. március 10-én született Budapesten, asszimilált zsidó értelmiségi családban. Nagyapja Schiller Zsigmond, botanikus és újságíró, a német nyelvű Pester Lloyd munkatársa.

1918-ban érettségizik a Piarista Gimnáziumban. 1918-ban megkezdzi, majd félbeszakítani kényszerül egyetemi tanulmányait. 1921-ben újabb egyetemi jelentkezését elutasítják az időközben bevezetett numerus clausus törvény miatt, ami radikálisan korlátozta az egyetemre felvehető zsidó származású diákok számát. 1921-től az 1930-as évek végéig irattárosi állást tölt be a magyar Textilgyárosok Országos Egyesületében. Tudományos érdeklődése megmarad: természet- és társadalomfilozófiai írásai jelennek meg a Nyugatban, a Századunkban és a Korunkban.

1925-ban házasságot köt Gárdonyi Ilonával. Tőle kapja ajándékba első fényképezőgépét. 1926-ban megszületik első gyermekük, Gábor. A családi emlékképek megőrkítése mellett érdeklődése a művészi fényképezés felé fordul. 1930-ban KINSECTA néven speciális fényképezőgépet tervez közelfényképezéshez. 1931-től tagja a Magyar Amatőrfényképezők Országos Szövetségének (MAOSZ). Szakcikkeket ír, képeivel kiállításokon szerepel, fotói külföldön is megjelennek. A fotográfiai irányzatokról kialakuló szakmai vitákban az „új tárgyiasság” mellett foglal állást, képei is a modern áramlatok hatását tükrözik. Állandó munkatársa lesz a Tükör és a Bűvár című lapoknak. 1934-ben megszületik második gyermekük, Judit. 1936 decemberében több társával kilép a MAOSZ-ból. 1937 januárjában megalakítják Modern Magyar Fényképezők Csoportját. Az új művészeti társulás nagyszabású nemzetközi kiállítást szervez a Vigadóban, a fényképezés világszabadalmának századik évfordulója alkalmából. 1939-ben egyik szerkesztője a Magyar fényképezés című fotóalbumnak. Az 1930-as évek végén a széles körűen tájékozott, öt nyelven beszélő Kinszki tisztában van a rá és a környezetére leselkedő veszélyekkel. Mozgósítja kapcsolatait, állást keres külföldön, bevándorló útlevelet szerez családjának Új-Zélandra, végül azonban nem tudják elszánni magukat a kivándorlásra. 1943-tól többször is behívják munkaszolgálatra. 1944 novemberében a Ferencvárosi pályaudvarról küldi utolsó levelezőlapját családjának. 1945 tavaszán látják utoljára egy Sachsenhausen felé tartó gyalogmenetben.

Forrás: http://www.fszek.hu/konyvtaraink/kozponti_konyvtar/budapest_gyujtemeny/?article_hid=25446

A Poliográf-illusztrációk Kinszki Imre fényképei

Tartalom

IT-emlékeztető.....	2
Hartmann Ibolya éves beszámolója .	3
KravAnna nyugdíjba megy	5
Jelölések az IT-díjakra.	6
A májusi háziverseny megoldásai ...	7
Pataki Flóra útja a pokolba.	9
Boone Marcell harca a Nagyúrral ..	14
Tőzsér Kristóf Tybalt bőrébe bújt ..	16
Borbély Anna Lőrinc barát lett	18
A CarpediM versel	19
A Dimenzió rímes tanárportréi. ...	20
A MáGia kedveskedik.	21
Bodor Adrienn a MárkA nevében .	22
A VaGabond-duó költeményei	23
A végzősök rímei.	24
Kiszki Imre fényképészről	27

HURRÁ! VAKÁCIÓ!

Aranyköpések

Amikor Odüsszeusz a trójai falót becsem-
pézte...
Dante szerette a középkort.
Dante: [Divina Commedia helyett] Denim
Commedia
Dante: [Divina Commedia helyett] Vivia
commedia
Dantès Inferno
Villon a testamentumokat oktagonikus (?)
stílusban írta.
Villon a testamentumokat oktogában (?) írta.
A ballada nagy hangzatos vers.
A ballada általában nyolcsoros.
Követi egy rövidebb, tízsoros ajánlás.
Vastag Margot a borbélyházban (?) él.
Hemingway irodalmi Nobel-díjat kapott
1954-ben. Írói tevékenységét 1971-ben kezdte
újságírással. Erősen ivott, míg alkoholista lett.
[Szabó Magdának] rengeteg sikere volt (fér-
je halálát leszámítva).
A narráció az elbeszélő a műben. Az a sze-
mély, aki a szereplőkhöz hasonlóan kitalált
valamit.
A tekintete kicsit álstílusú.
Fantasztikus volt olvasni a könyv felépítését.
Öt centiről fejbe lötték őket, amihez szerin-
tem elég magas fokú hidegvérűség szüksé-
ges.

A Közgazdasági Politechnikum lapja
Poligraf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Diósi Alojzia

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül az A-Z Buda CopyCAT Kft sokszorosító műhelyében